

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 1Tos/114/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4315010661
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 11. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Stanislav Libant
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2015:4315010661.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Stanislava Libanta a sudcov JUDr. Štefana Hrvolu a JUDr. Petra Kaňu v trestnej veci odsúdeného K. B., o sťažnosti odsúdeného proti uzneseniu Okresného súdu Levice zo dňa 19.10.2015, sp.zn. 2Nt/44/2015, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 25. novembra 2015, takto

rozhodol:

Podľa § 193 odsek 1 písmeno c/ Trestného poriadku sťažnosť odsúdeného K. B., narodeného XX.XX.XXXX,

z a m i e t a,

pretože nie je dôvodná.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým uznesením Okresný súd Levice (ďalej „súd I. stupňa“) podľa § 399 odsek 2 Trestného poriadku zamietol návrh odsúdeného K. B. na povolenie obnovy konania v trestnej veci vedenej uvedeným súdom pod sp. zn. 3T/188/2014, pretože nezistil podmienky obnovy konania podľa § 394 Trestného poriadku.

Súd I. stupňa zamietnutie návrhu odsúdeného na povolenie obnovy konania vo výroku treste, odôvodnil tým, že sa nestotožnil s argumentáciou odsúdeného ohľadne nesprávneho uloženia mu trestu v pôvodnom konaní pri aplikácii tzv. asperačnej zásady (§ 41 odsek 2 Trestného zákona) bez zohľadnenia nálezov Ústavného súdu Slovenskej republiky z 28. novembra 2012, č.k. PL. ÚS 106/2011 (ďalej „nálež ústavného súdu“), ktorý asperačnú zásadu modifikoval spôsobom, ktorý je vo všeobecnosti v prospech odsúdených. Dospel k záveru, že je nepochybné, že v prejednávanej veci pri ukladaní trestu bolo síce použité aj ustanovenie § 41 odsek 2 Trestného zákona, avšak v takom znení, ako bolo modifikované nálezom ústavného súdu, t.j. že už súd v pôvodnom konaní odsúdenému uložil trest v správnej trestnej sadzbe pri aplikácii asperačnej zásady modifikovanej uvedeným nálezom.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonnej lehote sťažnosť odsúdený, ktorú sám písomne odôvodnil. S právnymi závermi súdi I. stupňa sa nestotožnil. Zotrval na svojich dôvodoch podaného návrhu na povolenie obnovy konania ohľadne toho, že súd v pôvodnom konaní uložiac mu trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov pri aplikácii asperačnej zásady konal v rozpore s nálezom ústavného súdu a tým aj článkom 1 Ústavy Slovenskej republiky, čím porušil jeho základné práva a slobody. Navrhol preto zrušiť napadnuté uznesenie a vyhovieť jeho návrhu na povolenie obnovy konania.

Krajský súd v Nitre na podklade riadne a včas podanej sťažnosti oprávnenou osobou podľa § 192 odsek 1 písmeno a/, b/ Trestného poriadku preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia i konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná.

Odsúdený bol v pôvodnom konaní právoplatne uznaný za vinného rozsudkom Okresného súdu Levice z 27.10.2014, sp.zn. 3T/188/2014, právoplatným 27.10.2014 v bode I/ pre zločin zabitia podľa § 147 odsek 1 Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom krádeže podľa § 212 odsek 2 písmeno c/ Trestného zákona a v bode II/ pre prečin krádeže podľa § 212 odsek 1 Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom poškodzovania cudzej veci podľa § 245 odsek 1 Trestného zákona.

Za to mu bol uložený podľa § 147 odsek 1 Trestného zákona za použitia § 38 odsek 2, 3, § 36 písmeno 1/, n/, § 37 písmeno h/, § 41 odsek 2 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov. Podľa § 48 odsek 2 písmeno a/ Trestného zákona bol na výkon tohto trestu zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Osobitnými výrokmi bolo tiež rozhodnuté v adhéznom konaní aj o uplatnených nárokoch poškodených na náhradu škody.

Uvedený rozsudok sa stal právoplatný v deň jeho vyhlásenia a v dôsledku vzdania sa práva podať odvolanie v celom rozsahu obžalovaným aj prokurátorom jeho písomné vyhotovenie v zmysle § 172 odsek 2 Trestného poriadku neobsahuje odôvodnenie.

Z výroku uvedeného rozsudku je zrejmé, že súd v pôvodnom konaní pri ukladaní trestu vychádzal z trestnej sadzby stanovenej pre trestný čin najprisnejšie trestný, t.j. zo sadzby 7 až 10 rokov odňatia slobody v zmysle § 147 odsek 1 Trestného zákona. Súčasne aplikoval aj tzv. asperačnú zásadu upravenú v § 41 odsek 2 Trestného zákona, v zmysle ktorej sa horná hranica trestnej sadzby zvyšuje o jednu tretinu, t.j. v danom prípade na 13 rokov a 4 mesiace. Napokon takto určenú trestnú sadzbu upravil v zmysle § 38 odsek 3 Trestného zákona, t.j. vzhľadom na prevahu priznaných poľahčujúcich okolností znížil hornú hranicu takto určenej trestnej sadzby o jednu tretinu.

Takémuto postupu zodpovedá konečná trestná sadzba odňatia slobody v rozpätí 7 rokov až 11 rokov a 3 mesiacov.

Treba pripustiť, že vo výroku tohto rozsudku nie je ustanovenie § 41 odsek 2 Trestného zákona citované v spojení s nálezom ústavného súdu, ktorým došlo s účinnosťou k 21.12.2012 k modifikácii uvedeného ustanovenia tým spôsobom, že "v § 41 odsek 2 Trestného zákona slová v texte za bodkočiarkou súd uloží páchateľovi trest nad jednu polovicu takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody nie sú v súlade s čl. 1 odsek 1 ústavy".

Z výroku rozsudku je napriek tomu zrejmé, že uvedený nález pri ukladaní trestu de facto aplikovaný bol, nakoľko v opačnom prípade by súd v pôvodnom konaní odsúdenému nevyhnutne ukladal trest nad jednu polovicu vyššie určenej trestnej sadzby (7 rokov až 11 rokov a 3 mesiacov), k čomu však zjavne nedošlo, keďže odsúdenému uložil trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov, t.j. na samej dolnej hranici základnej, teda akýmkoľvek spôsobom nezvyšovanej, trestnej sadzby. Tento záver napokon podporuje aj fakt, že súd v pôvodnom konaní neaplikoval § 39 Trestného zákona o mimoriadnom znížení trestu pod dolnú hranicu zákonom stanovenej trestnej sadzby, teda trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov považoval za trest ukladaný v rámci zákonom stanovenej trestnej sadzby, čo je v súlade s nálezom ústavného súdu. K ukladaniu trestu v pôvodnom konaní napokon dochádzalo v čase, keď nález ústavného súdu už bol účinný aj všeobecne známy.

Nadriadený súd považuje citáciu nálezu ústavného súdu vo výroku rozsudku o treste pri aplikácii § 41 odsek 2 Trestného zákona za vhodnú, avšak má za to, že absencia jeho citácie nespôsobuje nezákonnosť takého výroku o treste, ktorý v sebe odráža a je výsledkom faktickej aplikácie tohto nálezu. Opačný prístup by viedol výlučne k formálnemu zrušeniu už právoplatného odsudzujúceho rozhodnutia, čo by bolo v rozpore s požiadavkou výnimočného zásahu do právoplatných súdnych rozhodnutí na základe mimoriadnych opravných prostriedkov.

Súd I. stupňa preto rozhodol správne, keď návrh odsúdeného na povolenie obnovy konania postupom podľa § 399 odsek 2 Trestného poriadku zamietol.

Na základe vyššie uvedených skutočností a citovaných zákonných ustanovení Krajský súd v Nitre rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.